

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 22 NOVEMBER 1903.

N° 8

Återgiftvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: August Hjalmar Edgren. — Stora nybyggnader i Stockholm. — En ovanlig tämpelinviqning. — Nordiska biblioteket i Paris. — "Myr i mänsken" af E. Walter Hülphers. — Ett sensationsnummer. — Olof Hermelin. — Pablo de Sarasate. — Svenske II. — Täflingsraseriet i Paris. — Ett idrottsjubileum. — En spansk tafla. — Svensk sångerska i Amerika. — Svenskt konst-handverk. — Albrektsunds kanal. — Veckans porträttgalleri. — Kwilecki-processen. — Herr Sten Stenson Stéen från Eslöf. — En jätteindian.

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

HJALMAR EDGREN,
PROFESSOR.

Kliché; Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Stålm.-Gbg.

I dessa dagar, då ett upprop utgått till det svenska folket om att samla ihop medel till uppbyggande af ett Sveriges hus å utställningen i S:t Louis, bör bilden af professor AUGUST HJALMAR EDGREN vara i dubbel måtto på sin plats på HVAR 8 DAGS första sida. Professor Edgren har nämligen i många år varit bosatt i Amerika samt med den engelska litteraturen införlifvat bl. a. V. Rydbergs »Medeltidens magi» och Ibsens »På Vidderne», liksom han till svenska öfversatt åtskilligt ur den amerikanska skönlitteraturen samt många dikter af Longfellow.

Professor Edgren, som sålunda i vetenskapligt och litterärt afseende kan betraktas som ett förkningsband mellan Sverige och Amerika, torde få anses som ett språkgeni. Hans bana är egendomlig nog. Född den 18 okt. 1840 å Östanås bruk i Värmland blef E. student i Uppsala 1858, aflade officers-examen i Stockholm 1860, hvarpå han 1861—63 som officer i Nordstaternas tjänst deltog i inbördeskriget. Mot slutet af 1863 tog han afsked och tjänstgjorde 1864—70 vid Värmlands regemente, under hvilken tid han också utrikes bedref språkstudier.

Under hela 70-talet var E. bosatt i Amerika. Han erhöll 1874 fil. doktorsgrad vid Yale college och blef s. å. docent i franska därstädes. Han biträdde äfven vid undervisningen i sanskrit och förestod 1878—79 Whitneys professur i sanskrit och jämförande språkforskning. 1880 blef E. docent i sanskrit i Lund och 1884 professor i sanskrit och lefvande språk vid Nebraska statsuniversitetet i Lincoln, Nordamerika.

Åren 1891—93 uppehöll professor Edgren sig i hemlandet. Göteborgs högskola hade nämligen kallat den öfverlägsne vetenskapsmannen till professor i nyuropeisk lingvistik med undervisningsskyldighet i germanska språk samt sanskrit, och E. var äfven 1891—93 högskolans rektor.

Emellertid återvände professor E. 1893 till Nebraskauniversitetet för att tillträda professuren i romanska språk; han blef där 1896 dekanus för »gradua»-afdelningen samt 1899 professor i språkvetenskap och sanskrit.

För tredje gången kallade fäderneslandet, när han 1901 blef medlem af Svenska akademimens Nobel-

institut. E. tilldelades då af Nebraskauniversitetet juris doktorsgraden, en utmärkelse som det ej förr gifvit åt någon af sina egna lärare. Studentkåren lät utföra sin uppborne lärares porträtt i olja att förvaras vid universitetet, och blef E. efter sin återkomst, mot amerikanskt bruk, erbjuden att som emeritus professor kvarstå.

E:s verksamhet som skriftställare har varit ovanligt stor och mångsidig. Den har sträckt sig från det rent språkvetenskapliga området till, såsom förut antydts, den konstnärliga öfversättningen och originaldikten, och har E. ganska betydande skaldiska egenskaper.

Professor Edgren har sålunda, för att i korthet lämna en öfersikt af hans produktion, skrivit: »Sanskritspråkets formlära» 1883, och »A Compendious Sanskrit Grammar» 1885, samt öfersatt Kalidasas två dramer »Schakuntala» 1875 (på engelska 1894) och »Malavika» 1877, samt »Molnbudet» 1875 och »Nala-sagan» 1880. Vidare har han skrivit en lärobok i engelska språket 1869, en tysk-engelsk och engelsk-tysk ordbok, i förening med professor Whitney 1877, flera språkvetenskapliga afhandlingar i amerikanska, svenska och tyska tidskrifter, bland dem den med Norbergskas priset belönade afhandlingen »Quelques observations sur l'élément roman de l'anglais» 1883, A Compendious French Grammar» 1890, »An Elementary Spanish Grammar» 1891, »Jämförande grammatik omfattande sanskrit, grekiska, latin och gotiska. I: Ljudlära och nominalstambildningslära» 1893, flera franska annoterade texter 1894—95, »A Brief German Grammar» (med Fossler) 1896, »A Brief Italian Grammar» 1897, »A French and English Dictionary» (med Burnet) 1901, »An Italian and English Dictionary» 1901. Han har i olika svenska och amerikanska tidskrifter afhandlat forindiska, svenska, amerikanska och mexikanska kulturförhållanden och annat, samt utgifvit »Föränta staternas folkskolor och högre lärosäten» 1879, »Dikter i original och öfversättning» 1884, »Skildringar från det minnesrika Mexiko» 1891, »Blåklint» ny samling af dikter 1894, invigningsskriften »Göteborgs högskola» 1894 m. m. Och allt fortfarande arbetar den framstående mannen till vetenskapens fromma.

STORA NYBYGGNADER I STOCKHOLM.

Stockholms stationsfråga har, som bekant, varit brännande i flera år, då Centralstationen har alltför litet utrymme, och för öfrigt hela stationsområdet är allt utom tidsenligt. Men med någon snälltgåsfart går denna fråga icke framåt. Det är alltför många utredningar och förslag, som under årens lopp framkommit i saken.

Vid Norrtull har emellertid en ny, storartad

godsstation kommit till stånd, så att man ändå hunnit med något. Den nya bangårdsanläggningen, som kostar omkring 2,200,000 kr., kommer senast att tagas i anspråk med nästa års början.

Hufvudspåren äro två, och dessutom finnas 15 stoppspår. Två och två spår följas åt, och mellan dem gå breda lastgator, af hvilka endast två ännu äro stensatta. Vid dessa finnes plats för 80 å 90

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DEN NYA GODSSTATIONEN VID NORRTULL.

Klöhn: Kem. A.-B. Bengt Stufversparre Sölm.—Gbg.

vagnar. Rundt alla stoppbockarna går en 10 meters bred gata, hvarifrån infarten på lastgatorna förmedlas.

Det är inga små kraf på ökad godstrafik,

H. S. De STOCKHOLMSFOTOGRAF.

MATHEUSKAPELLET I VASASTADEN.

Klöhn: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stlm.—Gbg

NYBYGGNADER I STOCKHOLM.

STOCKHOLM—VÄSTERÅS—BERGSLAGERNAS NYBYGGNAD VID VASAGATAN.

som genom denna anläggning kunna tillmötesgås. Å den gamla godsstationen vid Norrtull har man endast haft utrymme för ett 30-tal vagnar, medan det beräknas att den nya anläggningen skall möjliggöra en ökning af antalet till omkring 250 vagnar. Den nya bangården är hufvudsakligen afsedd för vagnslastgods. Styckegodset kommer nästan uteslutande att gå till Norra stationen.

Vi visa här i bilder, huru den nya stationen, som äfven omfattar ett stationsbetjäningshus, afsedd för tolf familjer, tager sig ut.

Ett synnerligen präktigt hus har Stockholm—Västerås—Bergslagens nya järnvägsaktiebolag låtit uppföra åt sig i hörnet af Klarabergsgatan och Vasagatan i Stockholm, alltså icke långt ifrån nya posthuset.

Mästare för det ståtliga järnvägspalatset, liksom för det lika vackra som originella Matheuskapellet, är arkitekten Lallerstedt som med dessa tvänne byggnader lyckligt bidragit till det moderna Stockholms i allmänhet präktiga arkitekturverk.

EN OVANLIG TÄMPELVINGNING.

Vi återgåvo nyligen ett porträtt af Fru Ebba Ramsay å Vilhelmsro med anledning af 75-årsdagen. Man skulle lätt frestas antaga att den varmhjärtade, för praktisk filantropi så djupt intresserade kvinnan, vid så hög ålder, och efter ett så i kärleksrikt arbete sträfsamt lif, skulle, tillfreds med det stora verk som blifvit uträttadt, unna sig hvila. Detta är så långt ifrån händelsen, att den uppmuntran som, efter år af strid för sin sak mot tviflare, nu strömmar henne till

Foto. Lindheborg, Jönköping.

CECILIAKAPELLET VID VILHELMSRO. Invigdes den 8 November.

Klöhn: Bengt Silfversparre.

mötes tyckes föryngra krafterna. Man kan endast hoppas att dessa fortfarande måtte stå den stor slagna välgörarinnan bi. Som ett erkännande af hvad Fru Ramsay verkat, kan man tvifvelsutan anse det tillstånd hon vunnit af k. maj:t att få för gudstjänstligt bruk använda det af henne vid Vilhelmsro uppförda lilla Ceciliakapellet, ett väl unikt fall då en kvinna vunnit sådant tillstånd. Det vackra tämplet invigdes med stor högtidlighet den 8 nov. af Biskop Lindström.

NORDISKA BIBLIOTEKET I PARIS.

ERIK LIE.

skandinaviska synnerligen värdefulla boksamlingen bildad en del af det midt emot Panthéon liggande, af Sorbonnes studerande så flitigt besökta *Bibliothèque Ste Geneviève*, efter Nationalbiblioteket det största i hela Frankrike.

Det nordiska biblioteket eller *Le fonds scandinave*, såsom dess officiella namn lyder, daterar sig ända från år 1710. Detta är testamenterade nämligen ärkebiskopen Le Tellier i Reims hela sin boksamling till klostret Sainte-Geneviève, hvars munkar voro vidt berömda för sin boklärddhet. Denne Le Tellier var en litterärt intresserad person, som använde hela sin förmögenhet till inköp af böcker. Hans boksamling omfattade bland annat 1,000 band nordisk litteratur, delvis mycket värdefull och sällsynt sådan. I halfannat århundrade lågo nu böckerna på klostrets hyllor. Att de flitigt lästes, därom vittna de slitna volymerna.

Under revolutionen indrogs klostret med all dess egendom af franska staten, som förändrade klosterbyggnaden till bibliotek. Med undantag af några nyttillkomna enstaka volymer hade den nordiska afdelningen förblifvit oförändradt densamma som då Le Tellier testamenterade densamma till klosterbröderna. Först år 1868 skulle det blifva annorlunda. Detta år dog i Kristiania franske konsulen de la Roquette och testamenterade hela sin efterlämnade boksamling till Sainte-Geneviève-biblioteket. Själl författare, stod de la Roquette i vidsträckt brevväxling med framstående nordiska vetenskapsmän, författare och konstnärer, män sådana som Grundtvig, Runeberg, Wergeland, Elias Lönnrot m. fl. Icke allenast hans flera tusen nummer räknande boksamling, utan äfven mer än trettio stora portföljer med bref, manuskript o. d. tillföll biblioteket. Nu först vaknade de franska myndigheterna upp och började intressera sig för den nordiska bokafdelningen i Sainte-Geneviève-biblioteket. Öfverbibliotekarien H. Lavoix sändes till Norden för att knyta förbindelser och väcka intresse för boksamlingen. Han mottogs äfven i audiens af konung Oscar,

som föranstaltade att värdefulla bokgåfvor sändes ned till Paris.

Men med åren slappades intresset. Man tycktes ej förstå, af hvilken betydelse det är att i ett sådant kulturcentrum som Paris det finnes ett nordiskt bibliotek. *Le fonds scandinave* förföll nästan totalt i glömska. De skandinaviska böckerna täcktes af mängåriga dammlager. De franska bibliotekstjänstemännen brydde sig ej ens om att katalogisera samlingen. Då man ej i Norden intresserade sig för en kulturpost, som mer än något annat skulle kunna sprida de skandinaviska ländernas namn ut öfver världen, var det ju ej att undra öfver att fransmännen lämnade den åt sitt öde.

Men så kom biblioteket en dag år 1896 att händelsevis besökas af en ung norrman, hr *Erik Lie*, son till Jonas Lie. Hr Lie förstod genast att här var något att göra af. Han lyckades övertala bibliotekets styrelse att få ordna dess skandinaviska afdelning och började så tillsammans med en af Sainte-Geneviève-bibliotekets amanuenser, mr *Eugène Capet*, att katalogisera boksamlingen. Samtidigt sökte hr Lie återuppväcka det slumrande intresset i Norden för *Le fonds scandinave*. I Norge lyckades han förmä den norska bokhandlareföreningen, att lofva sända all ända sedan 1848 utkommen litteratur. År 1900 fick biblioteket mottaga hela den bokutställning, som exponerades på världsutställningen. I Danmark har det stora Gyldendalska förlaget skänkt biblioteket betydliga mängder af böcker.

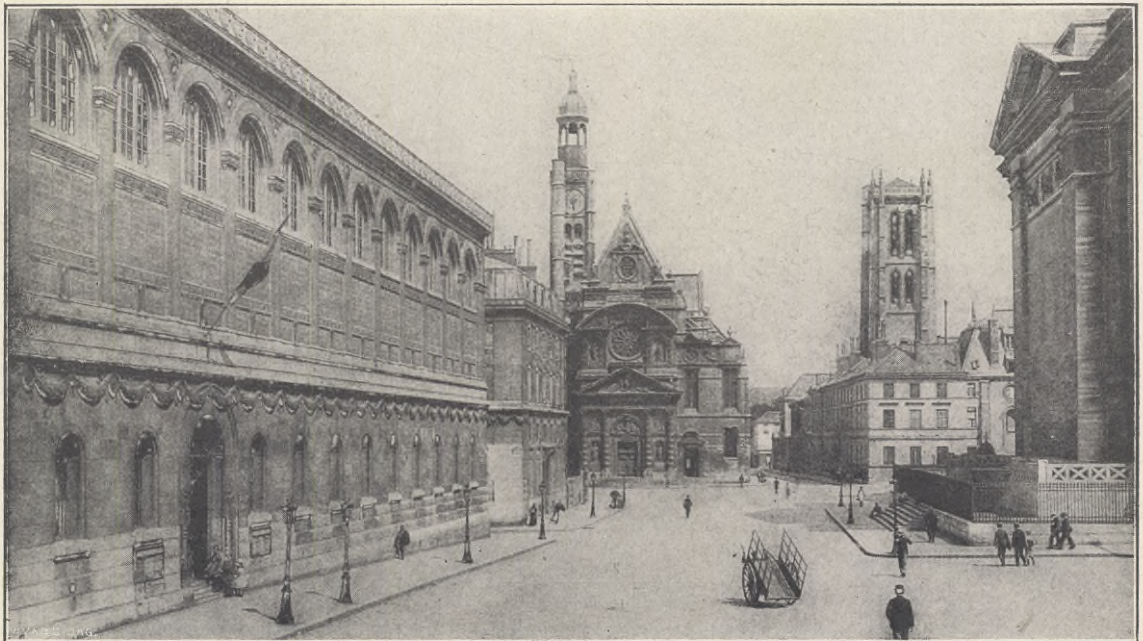
Biblioteket öppnades, som nämnt, för allmänheten i förra veckan. Katalogen befinna sig för närvarande under tryckning och kommer att föreligga fullt färdig i nästa månad. Till en början kommer biblioteket att hållas öppet endast ett par dagar i veckan. Till förmån för de skandinaver, som under söckendagarna äro upptagna af sitt arbete, är biblioteket äfven öppet om söndagar, en anordning, som helt säkert hälsas med glädje af den skandinaviska kolonien i Paris, hvars medlemmars majoritet utgöres af handverkare.

Nordiska biblioteket, som för närvarande räknar 45,000 volymer, har blifvit inhytt i andra våningen af en alldeles intill Sainte-Geneviève-biblioteket liggande byggnad, i hvars tredje våning öfverbibliotekarien har sin bostad. Det upptager för närvarande fem stora rum med utsikt mot Panthéon.

Må man hoppas att allmänheten här hemma har det i åtanke med gåfvor af litteratur, så att det nordiska biblioteket i Paris snart tager i anspråk hela byggnaden.

EUGÈNE CAJET.

1 S:TE GENEVIÈVE-BIBLIOTEKET (1) och den byggnad vid sidan därpå, i hvilken NORDISKA BIBLIOTEKET (2) är inrymdt. 2 I grannskapet ligga *St Etienne du Mont* (3), *Tour de Clovis* (4) samt *Panthéon* (5).

Anti Hyöklunen, karlen hette annars Ante (Andreas) Höglund och var lappskt halfblod, hvilket man kunde se af de sneda vargögonen och de praktiga kindknotorna, men han kallades så af finnarne, som på sitt vis ville stila upp hans namn, bodde i ett litet torp i kanten af en sjö. I en stuga, byggd på kåtavis mer än någonting annat. Det var som om taket flängt ner kring skorsten och muren som en våt trasa och Anti Hyöklunen berättade, att hans konstbesynnerliga tak var en uppfinning af honom själf för att stugan bättre skulle stå emot snötyngden. Han var mycket stolt öfver sitt tak.

Stugan var för öfrigt i stil med taket, vind och sned som det tycktes, färdig att falla samman för första ordentligare vindfläkt, knutarne grinade som käften på en mycket gammal varg, fönstret innehöll mer papper och smutsigt linne än glas och öfver skorstenen pekade en trasig trebensgryta retsamt mot molnen. Den hade också i många Herrans år gäkat dem som eldstadens skydd mot väder och rägn.

Hyöklunen lefde ensam och ogift i stuga af den röding han var karl att ta ur sjön och den skogsfågel han gillrade eller tjufsköt på kronoskogen, som ju bör vara alla goda människors allmänning. Slumpade det sig till med älg var det storkalas i stugan, annars kunde han väl nöja sig med »tillvaratagen» ren. Renkött smakar inte illa.

Hyöklunen var lång och mager med ett kargt utseende, som alltid bådade rägn. Sken solen var det som om hon blef omgifven af surväder, då Hyöklunen kom ut på backen, vid samma tillfälle såg det ut att bli dimma och flen om det så var det mest klingande julföre. Granarne — tre mil till den närmaste — tyckte det var som att trampa på bröd att bjuda Hyöklunen på kaffekask, ty han tinade aldrig upp och blef bara mer blåfrusen. För öfrigt visade han inga af sällskapsdjurets tendenser och hade ord om sig att vara ogen och ohjälpsam, det värsta ord som här uppe kan sägas om någon människa. Orätt mot medmänniskor, orätt mot sig själf, ty hjälpsamhet är i obygdens en slags tribut som man betalar med det lilla man kan till själförsäkring om inte annat. Ingen visste sig närsin ha blifvit bjuden på så mycket som en droppe vatten inne i Hyöklunens stuga, ingen, förutom kronojägarne förstås, som fara öfver allt och snoka i andras grytor, visste med bestämdhet att Hyöklunens hela möblemang var en fällbänk, en stol och ett par grytor. Och då Anti Hyöklunen med sitt surväder drog sig undan för folk så fick han väl göra det, honom väl och ingen orätt.

Om inte lapparne kanhända, ty han stal af deras renar. Och stal som en hel karl, som en storkaxe.

Norr om stugan låg en stor myr, halfmilen vid mot en tallås med hög renmossa och längst bort syntes oerhörda fjällklumpar, sommaren om täckta af skummjölksblå snö. Där gingo ofta renar och där hade Hyöklunen hässjor stående med myrhö, kringgårdade med låga stängsel. Nu är det så med renarne, att intet hö smakar dem så bra, som det upphässjade, det må finnas så mycken frodig och saftig bet det vill öfver allt omkring. Stängslet kring hässjan verkar på dem som apératif af synnerlig kraft och till lycka för en stackars passionerad myrhöätare äro stängselstakarne här och där nära på afruttnade, så att de lätt gå af då en stark ren sträcker halsen öfver tvärskidorna för att åtminstone få näsborrarne fulla af väder från den torra läckerheten.

Hyöklunen hade för det mesta afruttna gärdsgårdsstörar, lapparne påstodo, att det var med afsikt, fast Hyöklunen svor på den sura motsatsen. Och hvar gång renarne voro på hans hässjor förde han ett förfärligt lif för respektens skull och för att låta veta att han var den förfördelade parten.

Hedningars blod om en lappfredrik kommit inom räckhåll! Men alltid doftade det ren af imman ur Hyöklunens gryta en tid efteråt.

Nu kommer historien.

Hyöklunen stod en kväll lutad öfver spisela och blåste upp eld. Askan hvirflade upp kring glöden som hvitnade ur skarlakansrödt för hvarje pust. Det smällde och sprakade i de torra pinnarne och en blå smal låga fladdrade upp genom sotet, sjönk, tog fart, sjönk, tog mera fart och blef så småningom allt större och mera lysande.

Det röda skenet for ut öfver den sotiga och belamrade spiselhällen, klättrade på dess järnstång, och hvilade ut ett tag på Hyöklunens ludna labb, där hullhären lyste som rödbrunt gull. Det steg än vidare och klättrade upp för en vadmalströja och in i ett kort stretigt skägg, som fick glans och brunröd luft mellan de svarta stråna. Det red gränsl på en lång näsa och på kindbenen och hoppade öfver ögonen, så att de syntes som runda svarta hål, rätt upp i de gula ögonbrynen och förlorade sig i ett marigt hår. Det bredde ut sig på golvet allt längre och längre ut. Nådte fällbänken och stolen och kröp till sist ej utan en viss bäfvan ut i det svarta mörkret utanför fönstret. Dess bäfvan varskoddes af ett rödt glitter i det bukiga glaset mellan trasorna.

Med ens var det som om Hyöklunen känt något kallt draga sig i ryggen, ty han vände sig hastigt om. Han hajade till, ty det stod någon i dörren, en som kommit i tyst som en katt och satt sig ner utan ett ord ett stycke fram på golvet och satt där mer lik ett raggigt djur än en människa och stirrade på Hyöklunen. Det fladdrande eldskenet på päskan och mannens långa hår, som låg i ett stripigt svall utefter skuldrorna, och dunklet, som liksom susade och tassade i vråarne, lade någonting oförklarligt och mystiskt öfver den lilla ludna figuren, som inte rörde sig.

»Hvad vill du?» frågade Hyöklunen och kände sig besynnerligt nog litet rädd.

»Känner du inte igen mej, gosse?» frågade lappen med en gammal jungfrus röst. »Est du inte sir, så är jag morbror din jag, gosse!»

Hyöklunen gapade att börja med af pur förvåning, men så kom vreden i hans ansikte och han formligen röt af ilska:

»Ut med dig, ut, ut!»

»Sakta dej, gosse!» sade lappen och förblef sittande. »Sakta dej, gosse, vi ha nog inte talats ut än!»

Och det underliga var att Hyöklunen blef alldeles lugn. Men en min hade han så sur att den kunde ysta mjölk. Man skall veta att Hyöklunen var af lappblod, men det skämdes han för. Ingen hatar lapparne mer än ett halfblod. Lapp är det värsta okvädingsord man kan ge honom. Och nu kom en lapp och sa sig vara morbror till honom. Det var starkt, men så där på tu man hand kunde han väl ändå höra efter hvad han ville.

»Jag ska till å gå ut själf», menade Hyöklunen.

»Nu lög du, gosse!» förklarade lappen djärf. »Förstå' nog hva' de' bety', när dom sätt på grötvattne, å!»

Hyöklunen höll på att brusa upp igen, men tyglade sig, nyfiken på hvad lappen ville.

»Ser nog hvad folk gör, utan å gå in genom kåtadörr. Ja, ja, gör nog mycke du!»

»Häf opp er och sätt er på stolen som folk te minstingen», fräste Hyöklunen. Där fick lappen sitt.

»Sitt nog pra här å!» förklarade lappen, men han reste sig i alla fall upp på knäna och gick på det sättet bort till Hyöklunens enda stol, där

han kröp upp som en lurande gammal lo på en trädgren.

Hyöklunen teg.

»Velde si dej, innan jag skulle dö», fortsatte lappen. »Ja, ja, inte dör jag än, men jag hörde att du skulle ha pra ledt.»

»Det reder sej!» svarade Hyöklunen stramt.

»Ja, ja, reder sej! Kunde fäll ha pättré å. Men hva är e' du kok', gosse. Det synes att ja' känner igen lukta?»

Jaså, var det dit han ville komma. Hyöklunen kände att det snart skulle bli tid på att sätta honom utanför dörren. Men han teg ännu.

»Ja, ja, du har väl renar du å' så du kan kok' hva' du vill i keteln din.»

Hyöklunen blängde än mera snedt. Det ryckte i kindskägget på honom.

»För du ska veta hur dom pratar, Hyöklunen, dom pratar satt... Men lappen vet nog ändå utan te å titte genom kätadöra.»

»Hvad är det I vell?» afbröt Hyöklunen kort.

»Sakta dej, gosse, vi ha fäll inte talats ut än! Ja, ja, lappen är gammal, lappen kan snart dö. Och han har inga parn, voj, voj, hvem skall ta hand om alla renarne?»

Och Hyöklunen som nyss hållit på att köra ut lappen, det var ju ändå morbror hans. Han satte på kaffekokaren bredvid grötgrutan.

»Voj, voj, så många renar... Och i dessa tider till då så många komma bort, man var aldrig karl till att få veta hur.» Han sneglade på Hyöklunen. »Men det var väl att göra som andra barnlösa änklingar i fjället, lämna dem åt...»

»I har ju rätte arvinger, I, så inte behöfver I tänke på den saka!» framkastade Hyöklunen och blåste under kaffekokaren.

»Nej, nej, har nog rätte arvinger å!» Lappen gjorde en paus. »Men ingen af dem vill gå i fjället, inte villt du gå i fjälle, gosse?»

»Gu kan allri så noga vete, ja' ha allri försökt.»

»Nej, du ha nog allri försökt.»

»Nej!»

»Och allri ska du försöka heller. Ja, ja, lappen vet nog ändå utan te å titte genom kätadöra, det vet han.»

Hyöklunen låtsades ingenting om fast nog började det klia i hans fingrar igen. Satt inte lappen där och dref med honom? Men det kunde han ju få, han hade många tusen renar och Hyöklunen var den närmaste arvingen. Han tog den pultrande och fräsande »Petter» af elden och ställde honom att klarna.

»Ja, ja, det sägs att du har bra handlag med renar, men...»

Hyöklunen såg forskande på lappgubben, men han såg alldeles oskyldig ut. Hade han rört en min kunde det kanhända ha gått honom illa.

»Men, ja, lappen vet nog han.»

»Hva behöfver I komma hit och tala på det för?» frågte Hyöklunen stråft. »Då kunne I lika gärne ha hållits där I var då!»

»Sakta dej, gosse», mente lappen tro på utan att låta förbrilla sig, »vi ha fäll inte talats ut än!»

Hyöklunen tog en kopp och slog upp i den grumisen som satt i pipen, men hällde det tillbaka i kokaren. Därpå ökade han elden med några vedträn, så att det blef ljust i stugan och gick fram till lappen och såg honom stinnt i ögonen.

»Så forta på med det då! Men du ska vakte dej för å' göra spektakel, lapp!»

Det sista framkastades som ett skällsord med en alldeles särskild betoning och Hyöklunen rätade på sig för att visa att det var ett bredt afstånd mel-

lan honom och lappen, om så denne var ägare till tio tusen renar.

Lappen fräste till som en katt och flög långt ut på golfvet, där han blef stående bredbent, krokknäad, och med knutna händer. Det var som om han hela tiden blott setat och väntat på detta och nu med ens vunnit sitt mål. Så rätade han på sig och växte, såg på Hyöklunen från hjassa till fot och från fot till hjassa, allt under det hans min uttryckte det mest gränslösa förakt som han var mäktig. Och så spottade han åt honom.

»Tvi, tvi, för Jesus Kristus, hva' du är för en karl, gosse, tvi, tvi.»

»Var e för de' du kom hit? Jag kände fell att e va' för å ställe till oföre, lapp. Men då har du innerligen tagi fel, lapp. För nu ska du ut.»

Han gick emot lappen, men denne stod ännu oförskräckt kvar och rätade på sig än mera.

»Sakta dej, gosse! Vi ha fäll int' talts ut än. Lappen vet nog ändå utan te å titte där i kätadöra. Lappen vet nog pra, nog pra, att du är lapp, du gosse å. Å, Jesus Kristus, hva du synes ha blifvi' för en storkär!»

»Ut!» röt Hyöklunen.

»Där lög du, gosse, å! Men nu skall du innerligen bli fast din rendödare dej, å du skall få, du skall få, satt du allri sitt så mycke, du skall få. För du har döda renar, gosse. Och stuli från morbror din, tvi! En varg är du, gosse!... Tvil... Och skäms för lappen å... Tvil... Du är ett svin. Jaja, ett svin är du, gosse!»

»Ut! och det på evige rappet, annars ska jag göra mej evigt olökli', lapp!»

Hyöklunen röt och lappen makade sig tjutande mot dörren. Han spottade och fräste som en elak katt.

»Tvi, tvi, tvi! Rendödare! Tvi, en varg är du, gosse, å en fiskjärf å. Tvi, ett svin är du, gosse...»

Nu hade Hyöklunen honom i påsken och rullade honom utför trappen. Då lappen kom upp igen, tjöt han, dansade, slog kullerbytta och hoppade högt i luften.

»Jesus Kristus, så du skall få, gosse! Och för att du... Ett svin är du, gosse. Och jag skall sända släktingarne till dej, så många, att du aldrig sitt så många i hela ditt lif. Jesus Kristus, så du skall få, gosse!»

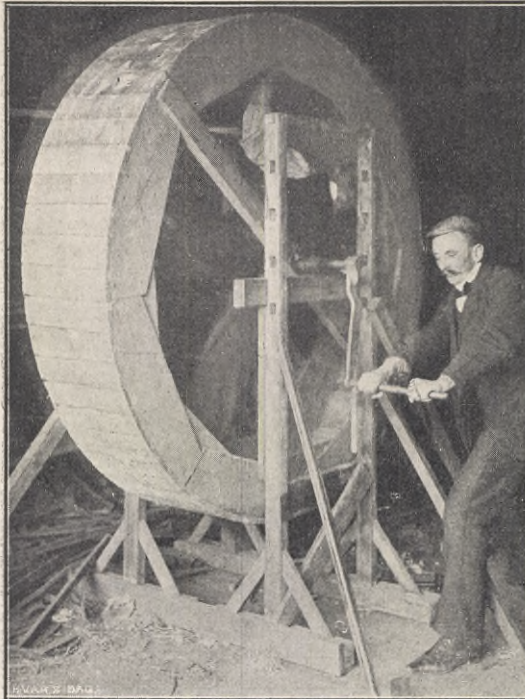
Och än en gång skakande näfvarne mot Hyöklunen, som stod kall och lugn på bron, ehuru ådrorna svällde i hans tinningar som ett blått nät, dansade hans morbror in i skogen och tassade bort snabbt och lika smygande vilddjurstyst som han hade kommit.

*

Efter den betan gick Hyöklunen i dödlig ångest att han på något sätt skulle råka ut för lappkonster. Inte små lappkonster med oroligheter bland kräken i ladugården, med uppsparkade tegar med mera, utan själfva den stora olyckan. Hade inte lappgubben hela tiden låtit påskina, att han var bevandrad i olyckans fula konster och hade han inte lofvat honom att sända på honom något. Hvad i fridens alla dagar kunde lappen mena med det där att han skulle sända svin på honom? Det var sagdt i bilder förstås, men hvad kunde det då vara för en olycka som hade något med svinen att göra. Inte kunde det vara rödsjukan, därtill var det för sent på hösten. Hvad kunde det nu vara för ett djur som skadade och var likt svinen? Jo, myrens tusende rödgula lemlar, som låta likt då man stiger ner sig mellan våta tufvor. De, som komma som ohyra i långa tåg, gnagande, skuttande som svin, luktande, vidriga att se på. De som förpasta luften, där de dränkt sig, och beströ

ETT SENSATIONSNUMMER.
DET SENASTE VÅGSTYCKET.

Efter fotografi.

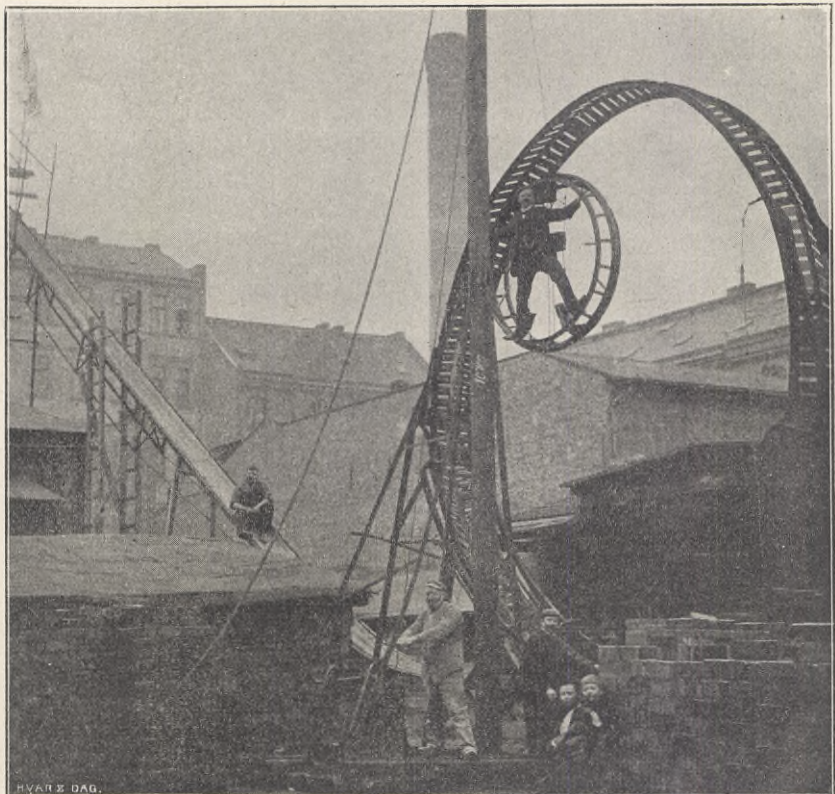
TRÄNING.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Skjefersparre Skån—Gbg

FÄRDIG ATT ÅKA.

»Looping the loop» per automobil och velociped är redan en gammal nyhet på de stora cirkusprogrammen. Nu har en herr Eclair i Berlin låtit uppbygga en »Saltomono-cycle-bana», och företog för några dagar sedan en profresa inför en talrik publik af inbjudna från alla land m. fl. Vågstycket utfördes i ett 2 meter högt och 50 centimeter bredt hjul, där mannen placerar sig så, att hufvud, armar och ben bildar liksom hjulets ekrar. Från en 14 meters höjd åkte hjulet in i »öglan» med en ofantlig fart, slutligen hejdad af ett nät.

Profvet aflöpte utan våda.

Efter fotografi.

RESAN RUNDT.

Kliché: Bengt Skjefersparre.

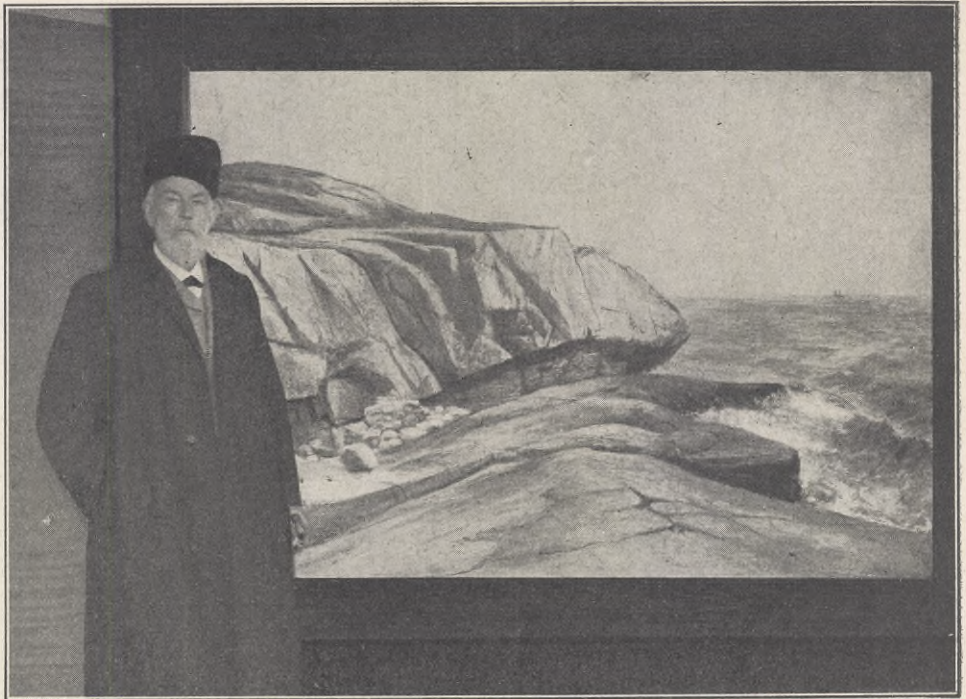

OLOF HERMELIN.

MED ANLEDNING AF UTSTÄLLNINGEN TILL FÖRMÅN FÖR SKYTTERÖRELSEN.

Frih. Olof Hermelin, den bekante landskapsmålaren, hade i förra veckan i en lokal vid Birger Jarlsgatan i Stockholm anordnat en liten utställning af sina nyaste arbeten, hvilka såldes till förmån för den svenska skytterörelsen. Den, som har lust att förvärfva sig någon tafla af frih. Hermelin, hvilkens pensel är så äkta svensk och så förvånande ungdomlig, doppad i ljusa, friska färger, har endast att i bref vända sig till artisten. Vi gifva här en bild af den 76-årige målaren, stående i utställningslokalen framför en af de båda större dukar med motiv från den sömländska Östersjö-kusten, som han samtidigt exponerade, men som icke tillhörde de taflor, som afyttras för skyttesaken. Frih. H., som att börja med var militär, men 1851 lämnade krigstjänsten som löjtnant vid Västgöta-Dals regemente, gjorde på 1870-talet ganska vidsträckt utländska studieresor. Han blef 1871 agré af Konstakademien och var 1876 kommissarie för den svenska konstafdelningen i Filadelfia. H. har äfven sysselsatt sig med litteratur och

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

FRIHERRE OLOF HERMELIN vid sin tafla »Femöreshufvud» å utställningen i Stockholm.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

antikvariska studier och är bland annat författare till det bekanta skådespelet »Peder Rank och hans fästmö». Korr. ledamot af Vitt.-Hist.-och Ant.-akademien.

PABLO DE SARASATE.

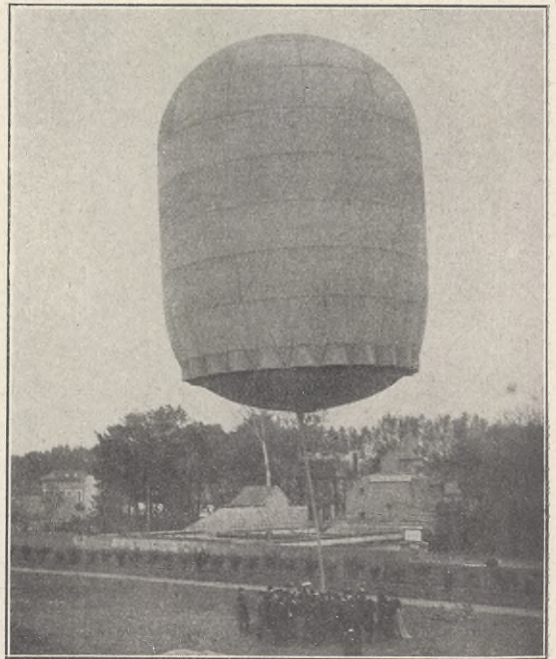
SVENSKE II.

Efter porträtt.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

Den världsberömda violinisten Pablo de Sarasate och pianisten m-me Berthe Marx-Goldschmidt konserter i dagarne i Stockholm och Göteborg. Sarasate, spanjor till börd, är bekant för den stora svenska publiken från tidigare besök här.

Efter fotografi.

Klisché: Bengt Sjöforsparre.

Den 10 novemb. steg vår framstående aëronaut, Kapten Unge upp med sin i Frankrike byggda nya ballong. I färden deltog jämväl frih. Adelsvärd och Kapten Ljungman och ballongen landade lyckligt i närheten af Paris efter den tillfredsställande profresan.

TÄFLINGSRASERIET I PARIS.

Efter fotografier från HVAR 8 DAGS PARISKORRESPONDENT.

fots voro de »rörliga», och intresset för täflingar af detta slag har nu slutligen nått upp till och banat sig väg in i societeten. Sålunda var häromdagen anordnad en »hinderlöpning» för damer och herrar inom societeten under beskydd af ingen mindre än härtigen af Chartres. Löpningen försiggick vid slottet Chantilly, och skedde parvis — en herre och en dam — och det

SOCIETETENS TÄFLING:
Starten.

Vi meddelade nyligen en serie bilder från den stora gångtäflingen för sömmerskor i Paris, hvilken tilldrog sig ett oerhördt intresse af den »rörligare» befolkningen. Härmed är ingalunda att förstå de lösa elementen, ehuru väl äfven dessa voro rikligt representerade. Nej, sportintresserade på automobil, till häst, per velociped och till

MÖNSTER-GANGTÄFLINGEN I PARIS: 4,000 deltagare

vinnande paret blef fröken Tardiveau och herr de Waru.

*

En gångtävling i stor skala har äfven i dagarne gått af stapeln, i det icke mindre än 4,000 unga parisare deltog i den 40 kilometer långa täflingen. Vi visa en ganska originell bild af denna till sin storlek främsta gångtävling som hittills ägt rum någonstädes.

Foto. Axel Larson, Gbg.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre, Sthlm—Gbg.

Den 31 okt. högtidlighöll Göteborgs Idrottsförbund minnet af Idrottssällskapet »L. S:s», som numera utgör Förbundets Idrottsafdelning, stiftande för 20 år sedan. Under hela sin verksamhet har »L. S.», Nordens äldsta idrottssällskap, intagit ett framstående rum bland landets idrottsföreningar, men särskildt i år har det dokumenterat sig som Nordens förnämsta. Af 19 utdelade svenska mästerskap hafva dess medlemmar eröfrat 8, och af 18 utdelade nordiska mästerskap vunnos af dem icke mindre än 10 stycken. På idrottstävlingar i år i Helsingfors, Stock-

holm, Kristiania, Malmö och Göteborg har högsta utmärkelsen på hvarje plats eröfrats af en dess medlem, hr Eric Lemming.

Vår bild är tagen vid högtidsfesten och visar de ledande männen, årets förnämsta pristagare samt äldre champions. På bordet synas de priser som detta år tillfallit medlemmarna.

Vi namnteckna, från vänster å fotografien, *sittande*: Hrr L. Englund (ordf. i Idrottsafd.), C. Blidberg (L. S:s stiftare), v. Hårdsh. i. Berger (förb. ordf.), H. A:son Arbin, K. Y. Berglin. *Stående*: Hrr Eric Lemming, A. Zachrisson, E. Petterson, Hansson, H. Eijserman, Aronson, C. Karlfelt, C. Sandberg, O. Lemming, H. May.

EN SPANSK TAFLA.

Ett undantag från regeln gör HVAR 8 DAG, då den återgifver bilderna af ett par varietéartister. Men den spanska danstrio, Los Floridos, som förnärvarande uppträder å Sveateatern i Stockholm—och antagligen senare kommer till Göteborg—utgör en så förtjusande, äkta spansk tafla, att vi ur den synpunkten lämna plats åt det unga herrskapet i våra spalter. Los Floridos utgöres af två helt unga systrar, hvilka dansa med en förvånande eld och smidighet, samt af deras 18-årige i danskonsten ännu icke riktigt färdige broder. Det hela är ett sällsynt fint och behagligt nummer, och i fjorton dagar har Sveateatern nu haft fulla hus, något som aldrig inträffat tillförne.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre.

(Forts. fr. sid. 118.)

sin väg med kadaver af dem som inte orkat med. De som bara gå rätt fram bara de kommit i gång, mödrarne lämnande sina hjälplösa ungar efter sig bara för att gå, gnaga och tära. Framåt, framåt, jämnt som om de söges af en underbar oemotståndlig makt, de gulröda svinen. Lemlarne, myrens vidriga aföda, som den utspyr, när rösten kallar. Hvarifrån och hvems?

En natt stod Hyöklunen i kanten af vuoman på väg hem med näfverkonten på ryggen, ur hvilken det ångade någonting varmt. Månen stod en bit uppe öfver skogen och strödde glitter och puder bland starrgräset med en luft mellan stråna som rök från fosfor. Här och där rök det ur gölarne en tottig dimma, men den höjde sig aldrig mer än en fot öfver marken, än tunn, än tjock som ulltollar. Månskenet föll ofvanpå den, därpå blefvo skogen och martallarne och de torra fallena än svarfare, än underligare och överkliga. Tystnaden var så fullkomlig, att det liksom susade af månskenet och dimskenet och mörkret själf, och att det prasslade som om stjärnorna sprakat. Det var fuktigt och kallt som då frosten kommer.

I en trång myrhal låg en kafvelbro. Där var det någonting besynnerligt som skymtade i månskenet mellan de blänkande sälgbuskarne. Något litet och grått hoppade och neg, visade sig ibland som en boll af gråa hår, ibland som en bred svart skugga. Ett lätt frasande förrådde någonting stigande. Ibland var det stilla, ibland satte det i väg. Emellanåt hördes det skarpa knattrandet af ris som knäckes. Alltså var det tyngd.

Månan sken på vuoman. Hyöklunen höll sig alldeles orörlig.

Ett grått skinn kom utfarande ur myrkanten, struttade, nickade, larfvade fram, på krokiga knän med små viga skutt med någonting ludet vigt och lurande som hos ett vilddjur. Det rände öfver tufvorna ett litet stycke, så att ett lätt tassande hördes i fukten, stannade, kröp ihop och tittade med handen skuggande som mot solsken. Tittade ut öfver myrens månshen och dimtollar, mellan gängliga och underligt, vresigt vridna, enstaka martallar och höga rissstakar.

Så hoppade, stracklade, nickade, småsprang det igen. Stannade, kröp ihop och tittade. Månen gjorde pälsen hvit och kom topplufvan att synas som lefradt blod under silfver.

Sprang en liten bit och stannade igen, alldeles som näbbmusen löper. Topplufvan nickade, pälsen fladdrade en smula nertill. Blåhvitt strålade fjällklumpen långt i fjärran öfver den vida månbelysta myren tom och öde, så när som på detta besynnerliga nystan som tassade fram mellan dimtollarne och ibland till hälften doldes af dem.

Hyöklunen mätte upp afståndet från det ställe där han stod till stigen som ledde hem till stugan.

Nu nickade det och sprang där ute igen. Kröp ihop och skuggade mot månskenet. Bredbent, på krokiga knän med koltfransarne kring ankeln.

Med ens rullade det som en fjällripas skraft genom stillheten, tjacklade som en björkrast och slutade i ett par långdragna rop, hälften en katts jamande, hälften en myrvipas flöjtande ensliga rop. Långt ut i fosforljuset dog det bort i ett suddigt genljud. Lappen spejade åt alla håll och förnyade ropet, denna gång åt en annan sida. Det dog som i ett tassande af mjuka fötter inne i skogen. Sen blef det dödstyst. Och lappen kröp ända till hakskägget ner i dimtollarne.

Minuterna gingo, en efter en. Allt utan ett ljud, utan en rörelse, myren vid och öde i månshen, med död skog, svart och smal. Några blåsor puttrade upp från ett rutnande vindfalle, brusto. Där ute var någonting ludet, som inte rörde sig,

men det satt och spejade. Dess ögonkast voro nog hvassa. Näsvingarne lyftade, spetsiga hörntänder, blottade ända till tandköttet. Månskenet kallt och hvitt... Myren öde... Minuterna gingo, kanske en hel timme i samma skålfvande tystnad som lukade vilddjur, kattdjur som kryper... Efter månshenet...

En hes hväsning från lappen. Ett sakta tjacklande ute på myren, någonstans, men ej säkert hvar. Ännu en hväsning, tjacklandet upprepades. Nu tycktes det gå från tufva till tufva i ett långt band. Än en gång! Hela myren blef full af det.

Då började tufvorna gå. Nej, inte genast. Först var det som om något försiktigt fladdrat i dimbandets nedre kant, lyft på den och spejat ut öfver den öde myren. Det släppte dimkanten, myllrade ut, ett fladdrande evighetsband. Kom från östan och västan, snart gick hela myren, trängde ihop sig till en bred väg som rann. Hvarje led vågade och vibrerade, det frasade i starren, som om man släpat torra höbundtar öfver den, knattrade och hven. Så kom en flod af lemlar, trippande, dansande, skuttande öfver myren, likt en oerhörd hjord af små svin.

(Forts. nästa sida.)

SVENSK SÅNGERSKA I AMERIKA.

Öfver porträtt.

FRU JENNIE NORELLI.

Kliché: Bengt Silfverparre.

Vår förtråfflige meddelare i Boston sänder ett porträtt som tvifvelsutän skall vara af intresse här hemma. Det visar *Fru Jennie Norelli*, som Elsa i Lohengrin, och foga vi några data därtill. Född i Bollnäs, studerade den unga sångerskan vid kungl. musikaliska akademien i Stockholm, samt senare i London, Paris och Milano. Hon har sjungit hufvudpartier å Grand Opera i Milano och London, samt engagerades under vistelsen i London d. å. af Mr Henry Savage, impresario för "The English Grand Opera Companie", nu i Boston, om 3 veckor i Chicago och sedan i New York. M:me Norelli är en af sällskapets primadonnor och gör f. n. stor lycka i Boston såsom Lucia, Julia, Elsa, Margareta och flera andra stora partier. Amerikanerna äro förtjusta i henne och påstå att hennes utseende på scenen är likt Kristina Nilsons.

Lappen sprang upp med ett flatskratt, som tjacklade ut i vidden, skrämde ekot och dog. Sprang med krokiga knän, tultande som en bebé, nickande. Sprang en tju, tretti steg, vände sig om och ställde sig att titta med händerna på knäna. Tjacklade, sprang igen. Lemmeln efter. Myren vimlade

som en stor svinhjord ner mot sjön där Hyöklunen bodde.

Hyöklunen stod alldeles likblek i månskenet och skalf.

Nu kom själfva den stora olyckan.
Ur månskenet och myren.

SVENSKT KONST-HANDTVERK.

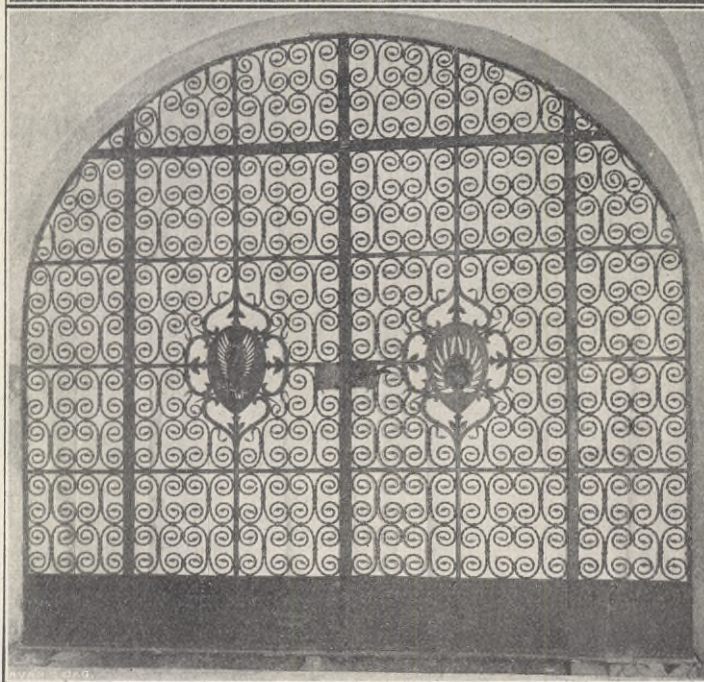
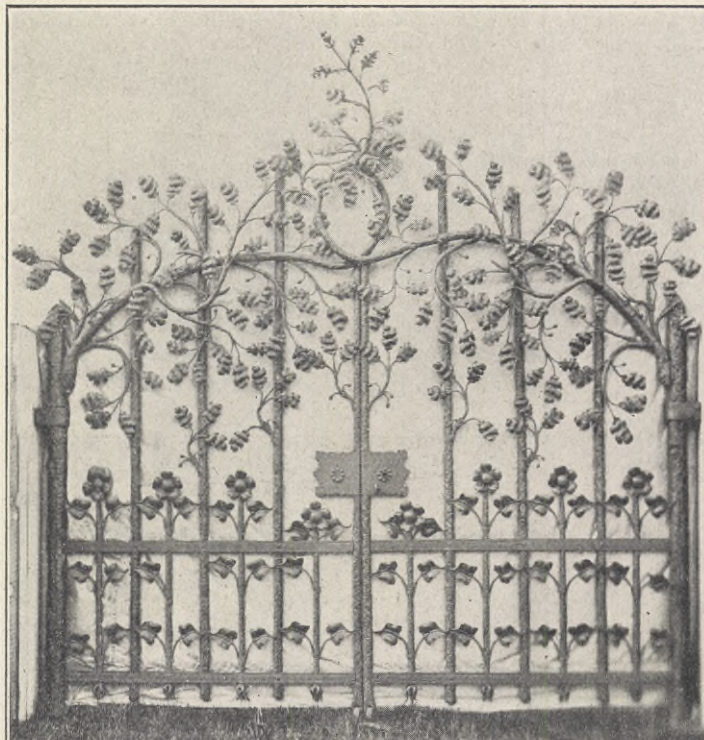

Foto. Rangnitt, Helsingborg.

Vi läste i en notis någonstades att ett par smidda vackra järngallerportar i dagarne levererats till Vegeholm, efter beställning af löjtnant von Geijer. Då denna art af konst-handtverk här i Sverige är mera sällsynt blefvo vi intresserade af att för våra läsares räkning skaffa fotografi däraf. Vi äro nu i tillfälle visa såväl de förstnämnda, magnifika gallerportarne vid Vegeholm (nederst å illustrationen), hvilka äro en kopia af ett par palatsportar i Bologna, som ock ett annat par portar, jämte lampan utställd i Helsingborg i sommar af den skicklige yrkesmannen, klensmeden Martins därstädes. Denna art af konstsmide är verkligen förtjänt att uppmärksammas.

Kilohé: Bengt Stilleparre.

ALBREKTSUNDS KANAL.

Korrespondens med fotografier till HVAR 8 DAG.

En under de senaste åren mycket omtalad trafikled är den för alla Marstrandsbesökande bekanta kanal, som skiljer de båda öarne Koön och Klöfverön, därigenom lämnande en passage vid stormiga tillfällen för fartyg af mindre storlek samt de reguliära ångarne, hvilka sålunda undvika det öppna hafvets våldsamma brottsjöar.

Redan för mer än hundra år sedan insågo de styrande nödvändigheten af en trafikled därstädes och efter en plan utförd af Augustin Ehrensvärd,

ledt af löjtnanten M. Hanson, samt blef något billigare än det anslagna beloppet. Den nya kanalen, den nuvarande Albrektsunds kanal, var omkring 50 fot bred samt omkring 8 fot djup med en längd af 1800 alnar samt har med få ändringar bibehållit dessa dimensioner intill våra dagar.

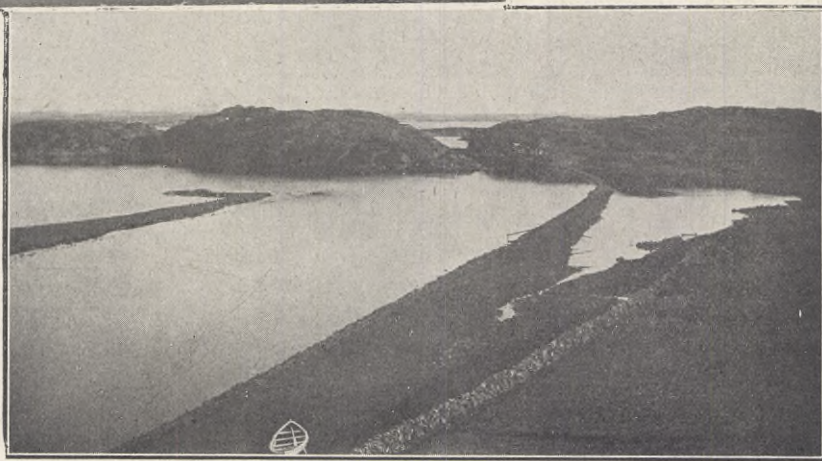
Genom den ökade trafiken samt den moderna ångbåtskommunikationens införande och af en del andra goda skäl har denna kanal nu visat sig vara alldeles otillräcklig och genom sitt nuvarande skick vid många tillfällen rent af riskabel att passera. Af dessa orsaker har man länge haft tanken riktad på att verkställa en utvidgning och modernisering af densamma efter teknikens nya regler men hvartill dock medel till de dryga kostnadernas täckande saknats.

Nu synes dock detta hinder snart skola öfvervinnas emedan vederbörandes uppmärksamhet under de sista åren blifvit

Sveaborgs skapare, blef en kanal gräfd 1770—1782 under kapten Cronstedts ledning. De därvid utförda arbetena voro dock ej af den solida beskaffenhet utan blefvo en dag förstörda af en västlig storm. Fördämningarne raserades men kanalen förblef trafikabel för mindre båtar till dess den fortgående uppgrundningen samt Bohusläns sekulära landhöjning ställde hinder i vägen. Denna gamla kanal finnes ännu kvar bildande det sund, som nu benämnes Halsen efter det därstädes belägna landstället.

Under femtio år låg därefter all tanke på en kanal nere till dess slutligen 1840 års riksdag beviljade 24,000 riksdaler banko för gräfvandet af en ny dylik. Under 1842—1844 utfördes detta arbete

Efter fotograf.

ETVETTE: Em. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sölm—Ölg.
TVENNE VYER FRÅN ALBREKTSUNDS KANAL.

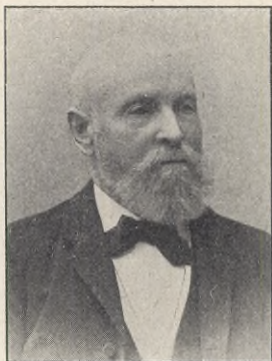
riktad på kanalens betydelse, och torde den begärda summan 314,000 kronor vid nästa års riksdag med all sannolikhet beviljas. Genom förfrågningar hos olika parter har Länsstyrelsen inhämtat deras åsikt om företaget och synes dettas snara utförande vara af nöden.

P. R. HOLMQUIST.

En af Växiö stifts äldste prästmän, kyrkoherden i Hemmesjö och Tegnaby församlingar Peter Rudolf Holmquist fyllde den 12 nov. 85 år. H. utnämndes 58 till komminister i Bäckaby och 67 i Gällaryd samt 83 till kyrkoherde i Hemmesjö.

J. C. LANDELIUS.

Innehafvaren af det bekanta Landelius' konditori i Stockholm, kungl. kofkonditor J. C. Landelius fyller den 23 november 80 år.

C. H. MUNTHE.

F. d. hofrättsrådet Carl Henrik Munthe i Stockholm, fyllde den 11 nov. 70 år. Student 52, auskultant i Svea hofrätt 57, v. häradshöfding 60, fiskal i Svea hofrätt 67, assessor 69, hofrättsråd 80, beviljades han 99 afsked. Särdeles musikintresserad, är M. led. i Musik. akad. sedan 02.

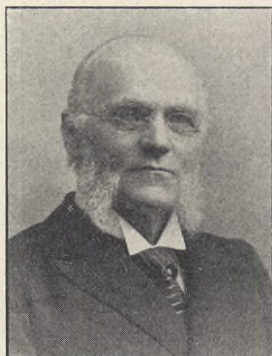
A. C. GEVERT.

70 år fyllde den 11 nov. f. kronolänsmannen, förmanen i Örebro folkbank, Adolf Conrad Gevert. Framstående kommunalman, led. af stadsfullmäktige har G. under många år verkat inom sitt samhälle.

M. KJELLMAN.

Kronolänsmannen i Edsborgs häradss östra distrikt Malcolm Kjellman fyllde den 25 okt. 65 år. Sedan 74 har K. innehaft länsmanbefattningen i nämnda distrikt. Är mycket anlitad förtroende- och kommunalman.

S. E. RINMAN.

Verkst. direktören i Sveriges allmänna Sjöförsäkringsaktiebolag i Göteborg, Sven Engelbert Rinman fyllde den 7 nov. 65 år. R. har sedan 74 varit verkställande direktör i nämnda bolag.

A. L. NORDSTROM.

F. d. förste provinsialläkaren, doktorn Adolf Ludvig Nordström i Växiö, fyllde den 27 oktober 65 år.

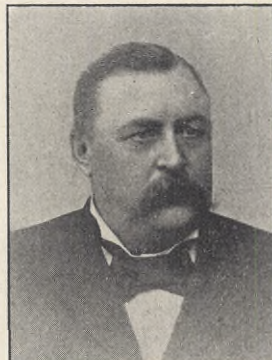
A. L. LINDGREN.

50 år fyllde den 8 november grosshandlaren i Malmö Anders Ludvig Lindgren.

L. G. WEIBULL.

Grosshandlaren i Göteborg Lars Gustaf Weibull fyllde den 16 november 75 år. Sedan 84 meddirektör i Göteborgs och Bohusläns Sparbank.

L. P. MALLMIN.

Ledamoten af riksd. andra kammare för Uppsala läns Södra domsaga, landtbrukaren Lars Petter Mallmin i Gran, fyllde den 10 november 60 år.

A. HERTZ.

Den 18 okt. fyllde sjökaptainen Axel Hertz 60 år. Sedan 18 år befälhafvare å ångaren "Ludvig Nobel", hemmahörande i Petersburg, innehar H. utom svensk, äfven 1:sta klassens rysk kaptensexamen, dessutom stora ryska guldmedaljen för trogen och långvarig tjänst.

A. J. LIGNER.

Regementsläkaren vid Kungl. Vaxholms grenadierregemente, Anders Johan Ligner fyllde den 11 november 60 år. L. är äfven extra provinsialläkare i Gillberga distrikt.

PORTRÄTTGALLERI

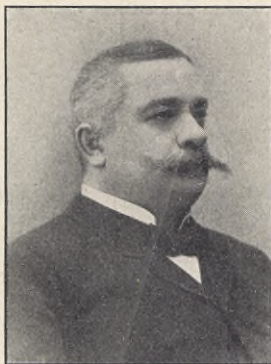
N. P. STRÖMBOM. †

Seniorn bland Sveriges prästerskap, kyrkoherden i Grolanda Nils Peter Strömbom afled den 5 nov. 93 år gammal. Den afledne, som prästviges 35, blef 41 v. pastor i Norra Ving och utnämndes 57 till kyrkoherde i Grolanda.

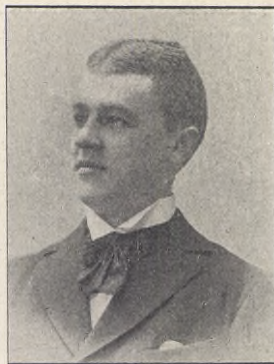
A. FORNANDER. †

Den 4 nov. afled i Stockholm skulptören f. professor, agrén vid Konstakademien Anders Fornander, född 20. Elev vid Fria konsternas akademi 45—50 ägnade sig F. särskildt åt djurbilder i terracotta, men malade äfven. Intresserad mineralog.

F. A. MELTZER. †

Apotekaren i Lilla Edet, Fritz Adolf Meltzer, afled den 9 nov. 47 år gammal. M. har förut varit apotekare i Karlskoga.

GEORG WANBERG. †

Den 5 nov. afled i Stockholm genom olyckshändelse apotekaren i Vaxholm, Georg Wanberg, född 75. W. som aflade apotekarexamen 99, var tidigare anställd i Norrköping.

G. R. SUNDSTRÖM. †

Den 8 nov. afled i Stockholm f. d. handl. G. R. Sundström 84 år gammal. I icke mindre än 25 år var S. Klara församlings kyrkovård och voro dessutom under en lång följd af år honom anförtrödde en stor mängd kommunala- och andra förtrouenduppdrag.

O. F. L. STRÖM. †

Underlöjtnanten och svärdsmanen Otto Fredrik Leonard Ström afled den 28 okt. 77 år gammal. Kommunalordf. i Mörlunda församling i 32 år. Ombud för Göteborgs köpmannaförening och Jönköp. juridiska byrå. Ortens förtrouendeman i kommunala o. juridiska uppdrag.

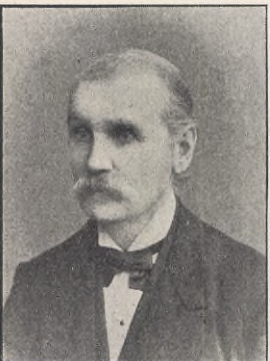
R. APPELGREN. †

Den 4 nov. afled landbrukaren Reinhold Appelgren på Säby i Östergötland 74 år gammal. I 36 år hade A. arrenderat Säby med underlydande gårdar. Han ansågs som en duglig landbrukare och var mycket anlitad i kommunens angelägenheter.

H. I. HAMILTON. †

Bruksäg., frih. Hugo Johan Hamilton afled den 14 nov. a Hamiltonska stamgodset Boo i Nerike 71 år gammal. H. som var en af mellersta Sveriges största godsäg. och en af Örebro läns mest framst. män. Var under 15 år led. af Första kammaren och sedan många år ordförande i Örebro läns landsting.

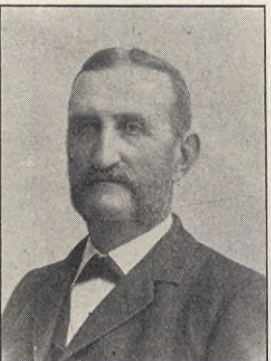
SVEN COLLIN. †

Den 1 nov. afled i Lund, där han sedan 97 varit bosatt, kronolänsmannen i Bara häradskontr. Sven Collin 82 år gammal. C. utnämndes till kronolänsman i nämnda distr. 49 och beviljades 88 afsked då han erhöi medalj för nit och redlighet i rikets tjänst.

O. H. J. PRIPP. †

Den 12 nov. afled i Göteborg f. öfverstelöjtnanten i armén, majoren vid Göta Artillerireg., Olof Hjalmar Pripp. Född 32 blef P. 52 underlöjtnant vid Göta Art.-Reg. och tog säsom major 76 afsked. Under många år led. af stadsfullmäktige med flera kommunala värf.

O. CARLSON. †

Godsäg. Oscar Carlson i Gölings-torp afled den 3 nov. 67 år gammal. C. som äfven var landstingsman och poststationsförestånd., var mycket anlitad i och för offentliga och ensk. uppdrag; sålunda var han ordf. i kommunalstämman, led. af hushållningssällskapets förvaltningsutskott m. m.

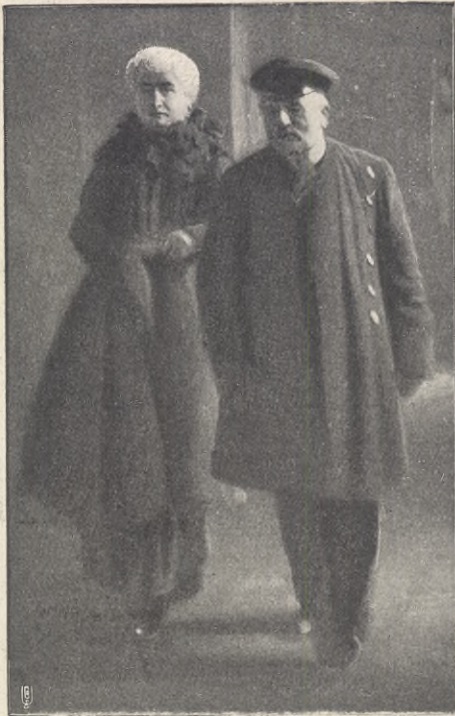

R. B. von BRAUN. †

Godsägaren Rolf Baltzar von Braun a Mostorp i Halland afled den 12 nov. 47 år gammal. v. B. var en af vårt lands största jord-drottar. Mycket anlitad kommunalman var B. jämväl medlem af kyrko- och skålråd.

KWILECKI-PROCESSEN.
KAMPEN OM ETT FIDEIKOMMISS.

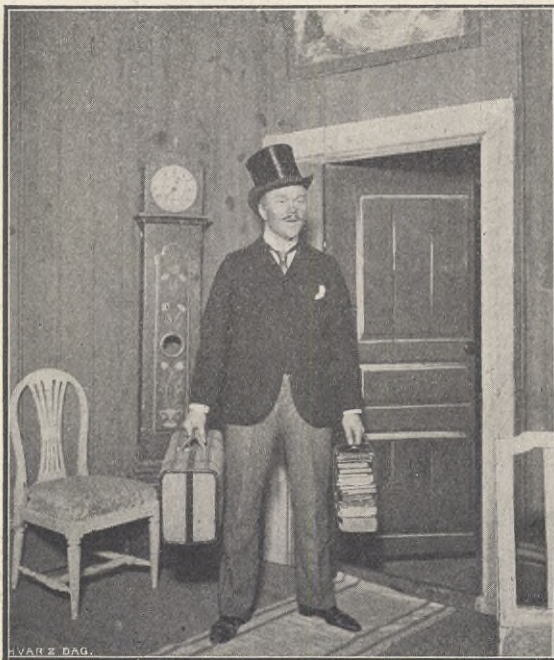
Efter fotograf.

Den anklagade GREFVINNAN KWILECKA återföres till sin cell efter förhöret. Ehuru skenet är emot henne, synas bevis ej kunna avägbringas af hennes motståndare.

Hufvudpersonen i processen mot Grefvinnan Kwilecka, GREFVE STANISLAUS KWILECKA,

som påstås vara ett af grefvinnan understucket barn, afsedt att åt henne och familjen rädda en stor fideikommissegendom. Processen fortgår.

HVAR Z DAG.

H. S. Den STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfverparre.

HERR STEN STENSSON STÉEN FRÅN ESLÖF, som, tack vare hufvudrollinnehafvaren, Herr Elis Ohlsson, vunnit en ovanlig framgång på Södra Teatern i Stockholm.

Efter fotograf.

EN JÄTTE-INDIAN

Kliché: Bengt Silfverparre.

väcker f. n. stort uppseende i Berlin. Man kan föreställa sig kolossens storlek då personen vid hans sida är af normal längd, 1 m. 70 cm.